

BIỆT DỊCH KINH TẠP A-HÀM QUYỂN VI

TỤNG 1: Phần 6

107. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ có hai vị trời, vị thứ nhất tên là Tiểu Thắng Thiện Bế Phạm, vị thứ hai tên Tiểu Thắng Quang Phạm, cùng muốn đến gặp Đức Phật.

Phạm thiên Bà-già thấy hai vị ấy bèn hỏi:

–Các vị muốn đến đâu?

Hai vị Phạm thiên đáp:

–Chúng tôi muốn đến chỗ Đức Thế Tôn để thăm hỏi, lễ kính.

Phạm thiên Bà-già nói kệ:

*Bốn Phạm tên Hạc Tước
Ba Phạm tên là Kim
Bảy mươi hai năm trăm
Tên gọi là Dư-tỳ
Người xem ta sắc vàng
Chiếu sáng rất rực rỡ
Uy quang minh của ta
Ánh sáng che Phạm thiên
Tại sao không ngắm ta
Mà muốn đến thăm Phật?*

Hai vị trời nói kệ đáp:

*Ngài có chút ánh sáng
Chói che cả Phạm thiên
Nên biết sắc quang ấy
Đều có nhiều nguy hại*

*Bậc minh trí giải thoát
Nào thích sắc quang này.*

Hai vị trời ấy nói kệ xong, liền đến gặp Đức Phật, đánh lễ dưới chân Ngài, ngồi qua một bên, thưa:

–Thưa Đức Thế Tôn, chúng con muốn đến gặp Ngài, vì thế Phạm thiên Bà-già hỏi chúng con: “Muốn đến chỗ nào?” Chúng con đáp: “Muốn đến gặp Đức Phật”. Phạm thiên Bà-già nói kệ:

*“Bốn Phạm tên Hạc Tước
Ba Phạm tên là Kim
Bảy mươi hai năm trăm
Tên gọi là Đư-tỳ
Người xem ta sắc vàng
Chiếu sáng rất rực rỡ
Uy quang minh của ta
Ánh sáng che Phạm thiên
Tại sao không ngắm ta
Mà muốn đến thăm Phật?”*

Chúng con nói kệ đáp:

*“Ngài có chút ánh sáng
Chói che cả Phạm thiên
Nên biết sắc quang ấy
Đều có nhiều nguy hại
Bậc minh trí giải thoát
Nào thích sắc quang này”.*

Đức Phật nói:

–Này Phạm thiên, đúng vậy! Đúng vậy! Vị Phạm thiên kia tuy có chút ít ánh sáng che cả Phạm thiên, nên biết ánh sáng ấy đều có lỗi lầm nguy hiểm. Bậc trí hiểu rõ không nên ưa thích nó.

Đức Phật vì hai vị Phạm thiên thuyết giảng giáo pháp khiến họ được lợi ích, vui vẻ.

Hai vị Phạm thiên nghe pháp hoan hỷ đánh lễ, rồi trở về Thiên cung.

M

108. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Khi ấy Phạm thiên Bà-ca sanh tà kiến, bày tỏ:

–Chỗ này thường còn vững chắc, không hư hoại, không bị thay đổi trong vòng sanh tử. Nếu ngoài chỗ này ra, có chỗ không bị thay đổi thì không có chuyện ấy.

Đức Thế Tôn biết ý nghĩ trong tâm Phạm thiên Bà-ca, nên chỉ trong khoảng thời gian như người tráng sĩ co duỗi cánh tay, Đức Như Lai đi đến cung Phạm thiên Bà-ca. Phạm thiên Bà-ca nói với Đức Phật:

–Này Đại Tiên, chỗ này thường còn vững chắc, không hư hoại, không bị thay đổi. Nếu ngoài chỗ này thì không thể nào có chỗ không bị thay đổi.

Đức Phật bảo Phạm thiên:

–Chỗ này vô thường, tại sao ông sanh vọng tưởng cho là thường? Chỗ này hư hoại, lại sanh vọng tưởng cho là không hư hoại. Chỗ này bất định lại sanh vọng tưởng cho là cố định. Chỗ này thay đổi, lại sanh vọng tưởng cho là không thay đổi. Có thắng xứ khác hoàn toàn không bị thay đổi, ông lại sanh vọng tưởng không có thắng xứ khác.

Phạm thiên Bà-ca nói kệ:

*Bảy mươi hai Phạm tạo thắng phước
Đều từng qua đời tại chỗ này
Tất cả Phạm thiên đều biết tôi
Duy một mình tôi ở đây mãi.*

Thế Tôn nói kệ:

*Ông cho là trường thọ
Kỳ thật sống ngắn ngủi
Ta biết thọ mạng ông
Trăm ngàn Ni-la-phù.*

Phạm thiên Bà-ca nói kệ đáp:

*Bà-ca-bà Thế Tôn
Trí Ngài thật vô tận*

*Vượt khỏi sanh, lão, ưu
Vì người đũa mắt nói
Trước tôi tạo nghiệp gì?
Tu những giới hạnh gì?
Được ở trời Phạm này
Tuổi thọ được dài lâu.*

Thế Tôn nói kệ:

*Thuở xưa có toán giặc
Cướp đoạt phá xóm làng
Trấn lột, trói cột người
Lấy rất nhiều tài vật
Ông vào lúc bấy giờ
Có sức khỏe mạnh mẽ
Cứu giải thoát mọi người
Làm họ không bị hại
Ông cùng những người ấy
Tu thiện trong một kiếp
Từ bi, ưa bố thí
Lại thường giữ giới hạnh
Khi ông thức hay nghĩ
Đều nhớ bản hạnh mình.
Lại có người đi thuyền
Ngay giữa dòng sông Hằng
Bị rồng ác muốn bắt
Muốn phun độc làm hại
Ông là vị Thần tiên
Cứu cho họ được sống
Ngày xưa ông đã từng
Tu giới đến như vậy.*

Phạm thiên Bà-ca nói kệ:

*Ngài thật biết rõ tôi
Tuổi thọ ngắn và dài
Lại có những việc khác
Ngài cũng đều biết rõ*

*Ánh sáng Ngài rực rỡ
Che ánh sáng chư Thiên
Ngài thông suốt tất cả
Nên hiệu Bà-già-bà.*

Bấy giờ Thế Tôn vì Phạm thiên Bà-ca giảng dạy giáo pháp, khiến vị ấy được lợi ích, hoan hỷ, rồi biến mất tại chỗ, trở về Kỳ-hoàn.

M

109. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Khi ấy có một vị Phạm thiên khởi lên tà kiến lớn, bày tỏ:

–Ta ở đây thường tồn, không thấy ai có khả năng sanh vào cung của ta, huống chi có khả năng hơn ta.

Đức Thế Tôn nhập chánh định, biến mất ở cõi Diêm-phù-đề và hiện ra trên đỉnh cõi Phạm thiên, ngồi nơi hư không.

Tôn giả Kiêu-trần-như dùng thiên nhãn thanh tịnh quan sát Thế Tôn đang đến đâu, biết Thế Tôn đang ngồi trong hư không, trên đỉnh cõi Phạm thiên, nên Tôn giả Kiêu-trần-như cũng nhập định, biến mất ở cõi này, hiện ra trên đỉnh cõi Phạm thiên, bên dưới Đức Như Lai, hướng về phương Đông.

Tôn giả Ma-ha Ca-diếp với thiên nhãn thanh tịnh quan sát Đức Như Lai đến chỗ nào, biết Đức Như Lai đang ở trên đỉnh cõi Phạm thiên, liền nhập định, biến mất ở nơi này, hiện ra trên đầu cõi Phạm thiên, ngồi dưới Đức Như Lai, mặt quay về hướng Nam.

Tôn giả Mục-liên dùng thiên nhãn thanh tịnh quan sát Đức Như Lai đến chỗ nào, biết Đức Thế Tôn đang ở trên đầu cõi Phạm thiên, liền nhập định, biến mất ở nơi này, hiện ra trên đầu cõi Phạm thiên, ngồi dưới Đức Như Lai, mặt quay về hướng Tây.

Tôn giả A-na-luật dùng thiên nhãn thanh tịnh quan sát Đức Như Lai đến chỗ nào, biết Đức Như Lai ở trên đầu cõi Phạm thiên, liền nhập định biến mất ở cõi này, hiện ra trên đầu cõi Phạm thiên, ngồi dưới Đức Như Lai, mặt quay về hướng Bắc.

Bấy giờ Thế Tôn bảo Phạm thiên:

www.daitangkinh.org

–Ông đã bỏ tà kiến trước đây chưa?

Ngài lại bảo Phạm thiên:

–Tâm niệm của ông trước đây là: “Ta không thấy có người nào có khả năng sanh vào cung của ta, hưởng chi vượt hơn ta”. Nay ông thử xem các vị Đại nhân này dung mạo quang minh, có hơn ông không?

Phạm thiên bạch Phật:

–Thưa vâng, đã thấy. Nay con nhận ra hào quang của các vị này xưa nay thật chưa từng thấy. Ánh sáng của các vị ấy thù thắng, từ nay về sau con không còn dám nói chỗ này thường tồn, không có thay đổi.

Đức Phật bảo Phạm thiên:

–Chỗ này là vô thường, là không, chẳng tự tại.

Đức Phật vì Phạm thiên ấy giảng thuyết, chỉ dạy khiến vị ấy được lợi ích, hoan hỷ. Sau đó Ngài nhập định, biến mất ở cõi Phạm ấy, trở về Kỳ-hoàn.

Tôn giả Kiều-trần-như, Ma-ha Ca-diếp, A-na-luật... cũng vì vị Phạm thiên ấy giảng thuyết giáo pháp, chỉ dạy tạo mọi lợi ích, hoan hỷ và nhập định biến mất tại chỗ, trở về Kỳ-hoàn. Riêng Tôn giả Đại Mục-kiền-liên vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Phạm thiên ấy hỏi Mục Liên:

–Đệ tử của Thế Tôn có vị nào đạt đại uy đức, thần túc như Tôn giả không?

Mục-kiền-liên đáp:

–Các vị Thanh văn khác cũng có uy đức thần túc như vậy.

Tôn giả Mục-kiền-liên nói kệ:

*Đại La-hán đệ tử Mâu-ni
Có đại uy đức đủ ba minh
Diệt tận hữu lậu chứng tha tâm
Thanh văn như vậy số rất nhiều
Thế nên nay người phải cung kính.*

Tôn giả Mục-kiền-liên nói kệ xong, giảng thuyết giáo pháp, chỉ dạy, đem lại lợi ích, hoan hỷ, sau đó nhập định biến mất tại chỗ, trở về Kỳ-hoàn.